

Arrest

nr. 244 509 van 20 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GYSELEN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat M. GYSELEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 november 2018 België binnen met zijn paspoort en verzoekt op 26 november 2018 om internationale bescherming. Op 31 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 februari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van El Salvador. U bent geboren op X 1985 in Santa Ana, Chalchuapa. U bent Christen. Voor uw vertrek woonde u in Nuevo Lourdes, Libertad. U werkte samen met uw echtgenote als verpleger in het ziekenhuis Hospital Nacional Rosales.

Op 26 augustus 2018, ging u rond tien of elf uur 's avonds uw honden uitlaten. Hierbij liep u twee mannen voorbij die ruzie aan het maken waren. Het ging er agressief aan toe. Toen u achter hen liep, ving u een stuk van hun gesprek op. U hoorde dat de ene man de andere opdroeg dat hij 'het' deze week aan hem moest geven, zodat ze 'die vrouw' konden laten verdwijnen. Nadat u doorliep, haalden ze u in. Ze hielden een vuurwapen vast en zeiden dat ze wisten dat u hen gehoord had. Ze dwongen u uw documenten te tonen, zodat ze wisten waar u woonde.

De volgende zondag, 2 september 2018, was u samen met uw echtgenote aan het werk in het ziekenhuis. Toen u thuiskwam de maandag nadien, werd u gewenkt door uw buurman E. A. D. (...). Hij vroeg of u problemen had met de bende "Barrio 18", waarop hij u vertelde dat ze de vorige avond waren langs geweest. Ze zouden aangeklopt hebben bij uw huis, naar u gevraagd hebben en gezegd hebben dat u zou sterven omdat u een babbelaar was. Nadat u dit hoorde werd u erg bang, maar u wist niet wat te doen.

Op de avond van 5 september 2018 was u thuis met uw echtgenote wanneer plots op de deur werd geschopt en uw naam geroepen werd. Er werd geroepen dat u naar buiten moest komen en moest sterven omdat u te veel luistert en een babbelaar bent. U hechtte aanvankelijk niet veel geloof aan wat er toen gebeurde. Uw echtgenote kreeg schrik en begon al jullie documenten bijeen te rapen. Jullie besloten naar uw schoonzus te gaan die in een appartementsblok woont dat beveiligd wordt door de bende "Mara Salvatrucha (MS)". Daar vertelde u aan uw familieleden over wat er gebeurd was op 26 augustus 2019. Na de situatie uitvoerig te bespreken met uw familieleden, besloten jullie dat er niets anders op zat dan het land te verlaten. U kon het land echter nog niet verlaten omdat u niet genoeg geld had. Daarom besprak u uw problemen met uw oversten en werd uw uurrooster aangepast zodat u in het weekend achtenveertig uur kon doorwerken.

U diende klacht bij de politie op 15 september 2018.

De zevende of achtste november 2018 werd uw schoonzus tegen gehouden door gewapende mannen. Ze zeiden haar dat 'die zot en zijn vrouw' beter niet meer bij haar zouden wonen omdat ze weten dat "Barrio 18" naar hen op zoek zijn en dat zij weten dat ze in Lourdes wonen.

Uiteindelijk slaagde u erin het land te verlaten op 8 november 2018. Op 9 november 2018 kwam u aan in België. U diende een verzoek om internationale bescherming in in België op 26 november 2018.

In november stopte ook uw echtgenote met haar werk in het ziekenhuis. Zij verblijft momenteel bij haar broer in de wijk La Bernal.

Na uw vertrek uit uw huis, hoorde u via uw buurman dat de bendeleden in december 2018 nogmaals waren langs geweest bij uw huis. Ze zouden de deuren geforceerd hebben en ongeveer een half uur binnen geweest zijn in uw huis.

Hiernaast haalt u aan dat u omwille van het feit dat u tattoos hebt, als bendelid beschouwd zou kunnen worden in El Salvador indien u naar een andere wijk zou verhuizen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw huwelijksakte, diploma's en attesten in verband met de opleidingen en jobs die u volgde en uitvoerde in El Salvador, een attest van goed gedrag en zeden, de klacht die u indiende bij de politie omtrent de problemen die u had in El Salvador, een krantenartikel over een collega die gedood werd in El Salvador, een krantenartikel over mensen die gedwongen worden hun huis te verlaten, een document in verband met een bankrekening, een document in verband met uw belastingen, uw geboorteakte, een uittreksel uit het strafregister op uw naam, een document in verband met uw salaris, krantenartikels over moorden en het geweld in uw regio in El Salvador, een document in verband met uw job in het ziekenhuis, opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet overtuigt van een gegronde vrees op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schaden zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo reisde u via Madrid naar België (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), vraag 31). Ondanks het feit dat u dus in Spanje voet zette op het grondgebied van de Europese Unie, diende u daar geen verzoek om internationale bescherming in (Verklaring DVZ, vraag 22). Dit gedrag ondermijnt zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen in uw land van herkomst. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk en dus vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest voor vervolging door bendeleden van "Barrio 18" omdat u een gesprek van hen zou opgevangen hebben (CGVS, p. 4-6). Er dient echter te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen in dit verband geen geloof gehecht kan worden gezien u verschillende tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen aflegde over elementen die de kern van uw vluchtrelaas uitmaken.

Ten eerste blijkt dat u geen eensluidende verklaringen kan afleggen over wat de bende die u bedreigde nu juist van u zou gewild hebben. U verklaart hierover enerzijds namelijk dat zij dreigden u te doden indien ze u nog zouden zien in de wijk en anderzijds dat zij u wilden vermoorden niet zozeer omdat u nog aanwezig was in de wijk, maar omdat u door hen beschuldigd werd dat u doorverteld zou hebben wat u die bewuste avond gehoord zou hebben (CGVS, p. 16, 4-6). Hierop gewezen slaagt u er niet in deze consistenties uit te klaren. U haalt namelijk enkel aan dat indien iemand in deze context iets hoorde, de bendes deze persoon direct gaan vermoorden en niet zullen laten loslopen (CGVS, p. 16). In deze optiek, is het weinig aannemelijk dat de bendeleden u toen gewoon naar huis lieten gaan nadat u hun gesprek gehoord had (CGVS, p. 4-6). Ook wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, slaagt u er niet in deze onwaarschijnlijkheid uit te klaren. U kan namelijk enkel uitbrengen dat u zich hetzelfde afvraagt en dat dit de wil van god moet geweest zijn (CGVS, p. 16).

Dat de bendeleden ook de vijfde september, wanneer ze aan uw huis stonden en bovendien moeten geweten hebben dat u toen thuis was (CGVS, p. 4-6, 21), opnieuw niet de kans grepen u iets aan te doen hoewel dit volgens u hun doel zou geweest zijn, is nog minder aannemelijk. Opnieuw heeft u hiervoor geen enkele verklaring (CGVS, p. 21). Dat zij pas in december wanneer u al een hele tijd weg bent uit uw huis, dan weer wel de deuren kunnen forceren en uw huis binnen dringen (CGVS, p. 6, 10), maar niet wanneer u, hun doelwit, daar duidelijk aanwezig was, kan dan ook niet plausibel genoemd worden. Bovenstaande elementen doen dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook over de periode tussen de avond dat u het gesprek van de bendeleden hoorde en de eerste keer dat ze hieromtrent langskwamen bij uw huis, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u bij de DVZ aanvankelijk dat u op 26 augustus 2018 dit gesprek hoorde, en dat u een paar weken later gewaarschuwd werd door een buur over het feit dat er 's nachts mensen waren langs geweest bij uw huis (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS stelt u dan weer dat de avond van het gesprek inderdaad op 26 augustus 2018 was, maar dat het bezoek waarover u werd ingelicht door uw buurman

op 2 september 2018 was (CGVS, p. 4-6, 17). Hierop gewezen, kan u louter aanhalen dat u misschien niet goed heeft nagedacht bij de verklaringen die u aflegde bij de DVZ (CGVS, p. 17). Dit is echter niet afdoende om dergelijk flagrante tegenstrijdigheid, die bovendien elementen betreft die de kern van uw vluchtrelaas uitmaken, te verschonen. Daarenboven gaf u in het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen enkel probleem aan omtrent het verloop van uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ (CGVS, p. 3).

Ook omtrent de tweede keer dat de bendeleden langs kwamen bij uw huis, blijken uw verklaringen te verschillen bij de DVZ en het CGVS. Zo verklaart u hierover bij de DVZ dat zij toen aanbelden (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS stelt u echter dat zij toen op de deur schopten, en benadrukt u hierbij nog eens dat ze toen echt schopten op de deur en rept niet over aanbellen (CGVS, p. 4). Dat u bovendien nog eens benadrukt dat het echt schoppen was- en niet kloppen-, maakt het onwaarschijnlijk dat zij nog zouden aangebeld hebben en toont aan dat de manier waarop ze toen hun aanwezigheid kenbaar maakten een indruk zou moeten gemaakt hebben, waardoor het op zijn minst merkwaardig is dat u dit bij de DVZ op een heel andere manier zou verwoorden. Ook omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Daarenboven verklaart u dat u er eerst geen geloof aan hechtte toen ze u op 5 september 2018 bedreigden bij uw eigen huis (CGVS, p. 4). Gezien dit reeds de derde keer was dat u bedreigd werd door deze personen, kan het niet aannemelijk genoemd worden dat u een dergelijke gebeurtenis aanvankelijk niet ernstig zou nemen. U zegt hierna ook zelf dat u achteraf dan toch beseftte dat het ernstig was omdat het de derde keer was (CGVS, p. 4), wat evenwel niet uitklaart waarom u de ernst van de situatie niet meteen zou ingezien hebben. U klaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit met dit antwoord, waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw op losse schroeven komt te staan.

Nog valt op dat hoewel u verklaart dat u bang was dat er iets met u of uw vrouw zou gebeuren (CGVS, p. 18), u voor de vijfde september niet echt veel maatregelen nam om uzelf of uw vrouw te beschermen. U zegt dat jullie toen wel jullie verborgen probeerden te houden door op bezoek te gaan bij vrienden en bij hen dan ook te overnachten (CGVS, p. 18-19). Gevraagd hoeveel keer jullie in deze periode dan juist dergelijke vriendenbezoekjes gedaan hadden, blijkt dit slechts één keer, van 3 tot 5 september 2018 geweest te zijn (CGVS, p. 19). Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over de identiteit van de vriend bij wie jullie toen overnachten. Eerst verklaart u dat dit een collega uit het ziekenhuis was, genaamd B. H. (...) (CGVS, p. 19). Hierna verklaart u echter dat deze persoon een mechaniker, autoverkoper was (CGVS, p. 19). Gewezen op het feit dat u voordien zei dat deze vriend een collega was, stelt u dat u het nu had over uw buurman, E. D. (...), die mechaniker is (CGVS, p. 19). U kan echter op geen enkele manier uitklaren om welke reden u ineens over die buurman zijn beroep zou beginnen wanneer er duidelijk gevraagd werd naar uw collega, bij wie u toen overnacht had (CGVS, p. 19). Ook deze tegenstrijdigheid brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Indien u toen bovendien reeds schrik had dat er iets met jullie zou gebeuren, nog voor het incident van 5 september 2018 (zie boven), is het weinig aannemelijk dat u uw vrouw hierover niet vroeger ingelicht zou hebben en dat jullie in dit opzicht niet vroeger introkken bij de familieleden die in een beveiligde regio woonden (CGVS, p. 17, 5). U zegt dat u beschaamd was om dit aan uw vrouw te vertellen (CGVS, p. 18). Indien u toen echter vreesde voor jullie leven, is het weinig aannemelijk dat het schaamtegevoel groter geweest zou zijn dan uw overlevingsdrang en drang om uzelf en uw vrouw te beschermen. Ook omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang gebracht.

U legde wel klacht neer over de feiten die u op 26 augustus 2018 meemaakte (zie administratief dossier, groene map). Hierover moet ten eerste opgemerkt worden dat het wel weinig plausibel is dat u klacht ging indienen, gezien u zelf verklaarde dat de politie banden heeft met de bendes en dat een klacht indienen toch tot niets zou leiden (Vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p.22). Dat u dan toch klacht zou indienen, hoewel u zich bewust was van het feit dat dit waarschijnlijk niets zou uithalen en u integendeel juist meer risico's kon opleveren, is weinig aannemelijk. U verklaart hierover dat u dit deed zodat jullie het huis niet zouden kwijtspelen (CGVS, p. 22). Dat jullie deze afweging maakten, hoewel jullie vreesden voor jullie leven en hierdoor juist nog meer in het vizier konden komen van de bendes, is opnieuw weinig plausibel.

Verder blijken uw verklaringen over de inhoud van de klacht niet overeen te stemmen met wat neergeschreven staat in deze klacht. Zo stelt u dat u bij de politie toen ook verteld zou hebben over de

bezoekjes aan uw huis na 26 augustus 2018 (CGVS, p. 22-23), hoewel in de klacht zelf enkel het incident van 26 augustus wordt vermeld en daarbij zelfs expliciet aangegeven wordt dat er verder niets te melden is (CGVS, p. 22-23). Wanneer u hierop gewezen wordt, stelt u ineens dat u daar toch enkel over de 26e zou verteld hebben, en legt u hier verder heel vage en warrige verklaringen over af (CGVS, p. 23). Dit wijst er echter enkel op dat u uw antwoorden probeert aan te passen naar gelang de vraagstelling, waarmee u er allerm minst in slaagt bovenstaande tegenstrijdigheden uit te klaren.

Ook over het feit of de personen die u de 26e augustus 2018 bedreigden mee gingen naar uw huis of niet, kan u geen eensluitende verklaringen afleggen. Bij het CGVS verklaart u dat de mannen die u bedreigden mee gingen met u naar uw huis en u naar binnen lieten gaan, waaruit af te leiden valt dat zij samen met u de weg naar uw huis aflegden en daar ook samen met u aankwamen (CGVS, p.14-15), hoewel uit de klacht dan weer blijkt dat u toen alleen naar huis gegaan zou zijn, en pas achteraf een motor zou aangekomen zijn bij uw huis (zie administratief dossier, groene map). Ook deze tegenstrijdigheid kan u niet uitklaren, gezien u enkel beweert dat u sprak over het incident van 5 september, terwijl u duidelijk bevraagd werd over de gebeurtenissen van 26 augustus (CGVS, p. 15). Het gegeven dat uw verklaringen niet overeenkomen met de inhoud van uw document, doet zowel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen als aan de bewijswaarde van het document.

Verder blijkt dat uw echtgenote niets meer meegemaakt zou hebben met deze bendeleden sinds uw vertrek uit El Salvador (CGVS, p. 9-10). U verklaart hierbij echter dat u ervan overtuigd bent dat die mannen haar zouden vinden en dat ze daarvoor alle technologie en dergelijke ter beschikking zouden hebben (CGVS, p. 10). Dat ze haar in dit opzicht nog steeds niet zouden gevonden hebben, ook al houdt ze zich verborgen, is dan ook niet aannemelijk indien ze haar effectief iets wilden aandoen (CGVS, p. 10). Sinds december 2018 zouden er bovendien ook geen voorvallen meer gebeurd zijn, of indicaties geweest zijn dat deze bende nog steeds naar u op zoek is (CGVS, p. 24). Dat er sindsdien niets meer zou gebeurd zijn, indien zij werkelijk op zoek waren naar u en van plan waren u te doden, ondergraaft opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Straffer nog, zelfs indien uw problemen geloofwaardig geacht zouden kunnen worden, quod non, wijst dit element er verder op dat deze ondertussen ook al niet meer actueel zouden zijn.

Door al deze niet-uitgeklarde tegenstrijdigheden en twijfelachtige verklaringen kan het CGVS niet anders dan besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw asielaanspraak. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Nog verklaart u dat u niet naar een andere wijk zou kunnen verhuizen omdat u omwille van uw tatoos als bendelid gezien zou kunnen worden (CGVS, p. 21). Hierover moet ten eerste aangegeven worden dat u nergens aangeeft in het verleden reeds problemen ondervonden te hebben omwille van deze tatoos, waardoor dus ook niet zomaar aangenomen kan worden dat dit in de toekomst wel zo zou zijn. Bovendien verbindt u deze problemen aan het verhuizen naar een andere wijk, wat u dan weer verbindt aan de problemen die u kende in uw eigen wijk. Gezien er omwille van bovenstaande argumenten geen geloof gehecht kan worden aan deze problemen, en dus ook niet aan de reden dat u uw wijk zou moeten verlaten, kan ook dit element niet als afdoende geacht worden om in uw hoofde te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U maakt op geen enkele manier concreet aannemelijk waarom uw tatoeages in de toekomst voor problemen zouden zorgen, terwijl dat in het verleden niet het geval was.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde

misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart, huwelijksakte en geboorteakte, kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst, huwelijk, geboorte en reisweg ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Uw diploma's en attesten in verband met de opleidingen die u volgde en de jobs die u uitvoerde in El Salvador, het document in verband met uw job in het ziekenhuis, het attest van goed gedrag en zeden en uittreksel uit het strafregister, het document over uw bankrekening, het document over uw belastingen, document over uw salaris, kunnen zich enkel uitspreken over de opleidingen die u volgde, jobs die u uitvoerde, het feit dat u een blanco strafblad hebt, uw belastingen en financiële situatie. Ook deze elementen worden niet betwist door het CGVS. De verschillende krantenartikels die u voorlegt, spreken zich uit over de algemene situatie in uw regio, met betrekking tot de moorden die daar plaatsvinden en het feit dat personen daar gedwongen worden hun huizen te verlaten. Zij spreken zich echter uit over feiten, die anderen ten beurt vielen in uw regio, en kunnen geenszins aantonen dat u het risico loopt persoonlijk het slachtoffer te worden van deze situatie. Hierdoor kunnen ook deze artikels niet afdoende zijn om te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. Over het artikel omtrent de moord op een collega, zegt u bovendien zelf dat deze persoon gedood werd door bendes omwille van persoonlijke problemen die hij met hen had (CGVS, p. 12), waardoor u ook hier geen persoonlijke vrees voor vervolging of risico op ernstig lijden in uw hoofde kan aan koppelen. Over de opmerkingen die u neerlegde op de notities van uw persoonlijk onderhoud moet tot slot opgemerkt worden dat deze zich beperken tot elementen die niet werden opgenomen in bovenstaande argumentering, en zij dan ook niet in staat zijn een ander licht te werpen op de beoordeling van het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2,

48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van dit middel betoogt verzoeker dat hem in hooforde de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

Hij onderneemt als volgt een poging om de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn persoonlijk relaas te weerleggen:

"Het dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat verwerende partij in de bestreden beslissing beweert dat de houding van verzoekende partij niet in overeenstemming kan worden gebracht met of niet overtuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie daar zij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje, het eerste land van de Europese Unie waar zij een voet op de grond zette. Een dergelijke bewering tart alle verbeelding: het verblijf van verzoekende partij in Spanje betrof een transit in de luchthaven van Madrid alvorens een vlucht naar België te nemen. Het betrof aldus een uiterst kort verblijf van verzoekende partij, die van plan was om door te reizen naar België om aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Beweren dat de houding van verzoekende partij niet in overeenstemming kan worden gebracht met of niet overtuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie louter en alleen omdat zij geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend tijdens de transitperiode op de luchthaven is dan ook allerm minst ernstig. Bovendien komt de overgrote meerderheid van de vluchtelingen uit Latijns-Amerika in België aan middels een vlucht met overstap in Madrid. Indien verwerende partij haar redenering zou toepassen op alle andere verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit een Latijns-Amerikaans land, holt zij onvermijdelijk de bepalingen van de Vluchtelingenconventie uit voor deze nationaliteiten. Verzoekende partij meent aldus dat haar houding wel degelijk in overeenstemming is met en overtuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie daar zij onmiddellijk na haar aankomst in het Rijk een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat verwerende partij de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoekende partij louter in twijfel trekt op grond van oppervlakkige tegenstrijdigheden in de verklaringen op de DVZ en de verklaringen gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS en tevens op grond van verklaringen die op grond van de subjectieve appreciatie van verwerende partij als 'onwaarschijnlijke' worden bestempeld (stuk, p. 2).

Nergens in de bestreden beslissing beticht verwerende partij verzoekende partij echter van flagrante leugens, manifest tegenstrijdige verklaringen of een volstrekt incoherent vluchtrelaas. Nergens in de bestreden beslissing wordt het vluchtrelaas van verzoekende partij aldus fundamenteel onderuitgehaald en nergens in de bestreden beslissing draagt verwerende partij dienstige elementen aan die wijzen op een manifest gebrek aan geloofwaardigheid in hoofde van verzoekende partij. In dit opzicht is het dan ook pertinent om te verwijzen naar het principe van het voordeel van de twijfel (zie infra).

Dit brengt verwerende partij er toe te besluiten dat verzoekende partij onvoldoende aannemelijk zou hebben gemaakt dat zij in El Salvador het slachtoffer zou zijn geweest van een persoonlijke en doelgerichte vervolging of dat zij in de toekomst in geval van terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zou worden van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging. Hieronder zal het tegendeel worden aangetoond.

a) De reden voor de vervolging van verzoekende partij door de Bende 18

Aangaande de verklaringen van verzoekende partij over waarom zij werd vervolgd door de Bende 18 dient vooreerst te worden opgemerkt dat deze allerm minst inconsistent zijn. Zo verklaarde verzoekende partij inderdaad dat zij enerzijds persoonlijk werd gevisieerd daar zij een gesprek tussen bendeleden had opgevangen en er van werd beschuldigd dit te hebben doorverteld. Anderzijds heeft verzoekende partij eveneens verklaard dat de Bende 18 haar zou vermoorden indien zij nog zou terugkeren naar haar wijk. Dit is geenszins een inconsistentie daar het volstrekt logisch is dat verzoekende partij, die na het incident van 05.09.2018 besloot om naar het huis van haar schoonzus te gaan die in een wijk woonde

die werd gecontroleerd door de Bende MS-13. in de onmogelijkheid verkeert om nadien terug te keren naar haar wijk aangezien zij zich heeft begeven naar een wijk die door een rivaliserende bende wordt gecontroleerd. Dit correspondeert immers met het hieronder (zie infra) geschetste risicoprofiel van personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. Beide redenen voor vervolging vertonen dus niet alleen een causaal verband, ze zijn tevens perfect compatibel met elkaar, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert in de bestreden beslissing.

b) De modus operandi van de bendeleden

Verwerende partij meent dat het weinig aannemelijk is dat de bendeleden verzoekende partij zomaar zouden hebben laten gaan nadat zij het gesprek tussen de bendeleden had gehoord en dat verzoekende partij er onvoldoende in is geslaagd deze door verwerende partij als onwaarschijnlijk bestempelde modus operandi te verklaren. In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekende partij heeft verklaard dat het meteen vermoeden van een persoon die een gesprek tussen bendeleden heeft gehoord een waarschijnlijke modus operandi is, maar dat dit bij haar dus niet het geval was. Dat verwerende partij op basis van deze verklaring van verzoekende partij besluit dat de modus operandi van de bende onwaarschijnlijk is en dat het aan verzoekende partij toekomt om het tegendeel aan te tonen is allerm minst redelijk en is bovendien gebaseerd op een louter subjectieve appreciatie van wat de 'normale' modus operandi van de bendeleden dan wel zou zijn.

Hetzelfde geldt voor de incidenten van september en december 2018 bij het huis van verzoekende partij; het betreft hier loutere speculatie in hoofde van verwerende partij aangaande de modus operandi van de bendeleden en allerm minst om feiten de een kennelijke ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij aantonen.

c) Het incident van 05.09.2018

Aangaande de vermeende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen op de DVZ en de verklaringen op het CGVS op de wijze waarop de bendeleden op 05.09.2018 hun aanwezigheid aan de deur van het huis van verzoekende partij kenbaar maakten, dient te worden opgemerkt dat de bendeleden eerst hebben aangebeld, vervolgens hebben geklopt op de deur en uiteindelijk op de deur hebben geschopt met hun voeten. In dit verband is het relevant te vermelden dat zowel bij aanbellen als op de deur kloppen in het Spaans het werkwoord 'tocar' wordt gebruikt. Bovendien is het allerm minst onlogisch om, indien alle drie de handelingen zich hebben voorgedaan (aanbellen, kloppen en schoppen), dit nu eens aan te duiden onder de noemer 'tocar' (aanbellen/kloppen) en dan weer onder de noemer 'patear' (schoppen). Hieruit een fundamentele tegenstrijdigheid afleiden die de geloofwaardigheid van het volledige relaas ondermijnt, is allerm minst ernstig.

Verwerende partij meent eveneens dat het merkwaardig is dat verzoekende partij de bedreigingen die werden geuit bij het incident van 05.09.2018 niet meteen ernstig nam. Los van het feit dat het hier wederom een subjectieve interpretatie betreft door verwerende partij, dient te worden opgemerkt dat indien verzoekende partij dit wél meteen ernstig had genomen en wél meteen het land het verlaten, verwerende partij ongetwijfeld gesteld zou hebben 'dat het merkwaardig is zij na een dergelijk incident, waarbij zij niet eens het slachtoffer werd van fysieke agressie, meteen besloot het land te verlaten'.

d) De klacht bij de politie van 15.09.2018

Verwerende partij meent dat het allerm minst te begrijpen valt dat verzoekende partij een klacht ging indienen bij de politie teneinde ervoor te zorgen dat zij haar huis niet zou kwijtspelen, aangezien een klacht indienen bij de politie in El Salvador tot niets leidt en zelfs gevaarlijk is in het licht van de infiltratie van de criminele bendes in het politieapparaat.

Het klopt inderdaad dat een dergelijke klacht indienen een zeker risico met zich meebrengt. Het dient echter te worden opgemerkt dat verzoekende partij op het moment dat zij deze klacht ging indienen, reeds het besluit had genomen om het land te verlaten, maar om financiële redenen nog niet meteen kon vertrekken. Zij had op dat moment echter reeds de voorzorgsmaatregel genomen om bij haar schoonzus te gaan wonen in een wijk die door de Bende MS-13 wordt gecontroleerd. In dit opzicht is het allerm minst merkwaardig dat iemand die reeds van plan is om het land te ontvluchten en bovendien de nodige voorzorgsmaatregelen heeft genomen om zich te onttrekken van de bende die haar vervolgt, het risico neemt om een aangifte bij de politie in te dienen om zo haar huis niet kwijt te spelen.

Nergens in de bestreden beslissing beticht verwerende partij verzoekende partij echter van flagrante leugens, manifest tegenstrijdige verklaringen of een volstrekt incoherent vluchtrelaas. Nergens in de bestreden beslissing wordt het vluchtrelaas van verzoekende partij aldus fundamenteel onderuit gehaald

en nergens in de bestreden beslissing draagt verwerende partij dienstige elementen aan die wijzen op een manifest gebrek aan geloofwaardigheid in hoofde van verzoekende partij. In dit opzicht is het dan ook pertinent om te verwijzen naar het principe van het voordeel van de twijfel (zie infra).

e) Conclusie

Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoekende partij tevens gelezen dienen te worden in het kader van de algemene situatie in El Salvador voor personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij. Zelfs indien men zou aannemen, quod non, dat de verklaringen van verzoekende partij vaag en weinig coherent zijn en tevens niet worden gestaafd door bewijsstukken, dan nog kunnen deze verklaringen, in samenhang gelezen met het principe van het voordeel van de twijfel, aanleiding geven tot het vaststaan van een gegronde vrees tot vervolging gezien het profiel van verzoekende partij en de algemene situatie in El Salvador (zie infra)."

Vervolgens geeft verzoeker in dit middelonderdeel een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

Verder betoogt verzoeker dat uit objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als het zijne, met name dat van "personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende". Verzoeker citeert in dit verband uit de COI Focus "El Salvador. Situation sécuritaire" van 15 juli 2019 en de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van UNHCR van maart 2016, waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing. Verzoeker wijst erop dat er volgens UNHCR wel degelijk een reëel risico bestaat dat personen met een profiel als het zijne slachtoffer kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador. Hij meent dat zijn risicoprofiel correspondeert met de door hem aangehaalde feiten en "dat er aldus duidelijk sprake is van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging, alsook van een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar (...) (zijn) land van herkomst".

Bij wijze van besluit stelt verzoeker in het eerste middelonderdeel het volgende:

"Op grond van bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat verzoekende partij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van haar risicoprofiel en het behoren tot de daarmee corresponderende specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet en de persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging die haar zijn overkomen en dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Rekening houdend met het bovenstaande dient aan verzoekende partij dan ook de status van vluchteling te worden toegekend."

In een tweede onderdeel van het enig middel betoogt verzoeker in ondergeschikte orde dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Hij haalt artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan, alsook de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Hij meent dat er omwille van de in het eerste middel aangehaalde elementen redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet loopt.

Verder betwist verzoeker de analyse die in de bestreden beslissing wordt gemaakt van de aard van het geweld in El Salvador en het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij wijst erop dat de bronnen waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt op dit punt veel genuanceerder zijn en allerminst eenstemmig besluiten dat er geen sprake zou zijn van een binnenlands gewapend conflict in de zin van voormeld artikel van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert te dezen uit voormelde COI Focus van 15 juli 2019 en stelt als volgt:

"Uit dit rapport, nota bene afkomstig van de studiedienst van verwerende partij en aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt duidelijk dat de classificering van het geweld in El Salvador allerminst eenduidig is. Hoewel er bronnen zijn die het door verwerende partij in de bestreden beslissing ingenomen standpunt bevestigen, zijn er ontegensprekelijk eveneens meerdere bronnen die wel degelijk

gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissing, maakt de motivering van verwerende partij gebrekkig en lacunair. Het dient overigens te worden opgemerkt dat de motivering wat het onderdeel subsidiaire bescherming betreft, allerm minst uitvoerig is en dat verwerende partij niet op afdoende wijze verklaart waarom het geweld in El Salvador volgens haar niet als binnenlands gewapend conflict kan worden beschouwd.

Los van het feit dat er de hierboven aangehaalde objectieve informatie erop wijst dat de classificatie van het geweld in El Salvador allerm minst eenduidig over de verschillende bronnen heen, is verzoekende partij van mening dat er wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict dat een ernstige bedreiging voor haar leven of haar persoon vormt als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker besluit in het tweede middelonderdeel dat een terugkeer naar zijn land van herkomst niet alleen een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou uitmaken wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de daden van vervolging vanwege criminele bendes, maar tevens als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict en aldus een schending zou uitmaken van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In een derde onderdeel van het enig middel betoogt verzoeker in uiterst ondergeschikte orde dat hij opnieuw moet worden gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). De bestreden beslissing dient volgens hem dan ook te worden vernietigd zodat het CGVS tot aanvullende onderzoeksmaatregelen kan overgaan.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarbij hij een psychologisch attest van 22 oktober 2020 voegt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.1.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, omdat (B) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over zijn vrees voor vervolging door bendeleden van “Barrio 18” omdat hij een gesprek van hen zou hebben opgevangen, nu (i) hij geen eensluidende verklaringen kan afleggen over wat de bende nu juist van hem zou gewild hebben, (ii) hij over de periode tussen de avond dat hij het gesprek van de bendeleden hoorde en de eerste keer dat ze hieromtrent langskwamen bij hem thuis tegenstrijdige verklaringen aflegt, (iii) ook zijn verklaringen omtrent de tweede keer dat de bendeleden langs kwamen bij hem thuis verschillen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het CGVS, (iv) het niet aannemelijk is dat hij de bedreiging bij hem thuis op 5 september 2018 aanvankelijk niet ernstig zou hebben genomen, (v) hij voor de voormelde bedreiging niet echt veel maatregelen nam om zichzelf of zijn vrouw te beschermen, hoewel hij verklaart dat hij bang was dat er iets met hen zou gebeuren, (vi) het weinig aannemelijk is dat hij zijn vrouw niet vroeger zou hebben ingelicht en dat zij niet vroeger zijn ingetrokken bij familieleden die in een beveiligde regio woonden, (vii) het weinig plausibel is dat hij een klacht ging indienen, gezien hij zelf verklaarde dat de politie banden heeft met de bendes en dat een klacht indienen toch tot niets zou leiden, (viii) zijn verklaringen over de inhoud van de klacht niet overeenstemmen met wat daarin neergeschreven staat, (ix) hij geen eensluidende verklaringen kan afleggen over het feit of de personen die hem op 26 augustus 2018 bedreigden mee gingen naar zijn huis of niet, en (x) zijn echtgenote niets meer heeft meegemaakt met de bendeleden sinds zijn vertrek uit El Salvador, omdat (C) hij op geen enkele manier concreet aannemelijk maakt waarom zijn tatoeages in de toekomst voor problemen zouden zorgen, terwijl dat in het verleden niet het geval was, omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en omdat (E) de documenten die hij voorlegt deze beoordeling niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met de criminele bende *Barrio 18*, die actief was in de gemeente Nuevo Lourdes, waar hij met zijn vrouw woonde. Hij situeert het begin van zijn problemen op 26 augustus 2018, toen hij 's avonds zijn honden uitliet en langs twee mannen passeerde die in een hevige discussie verwickeld waren. Verzoeker zou toen een deel van hun gesprek opgevangen hebben en gehoord hebben hoe de ene tegen de andere zei dat hij 'het' deze week aan hem moest geven zodat ze 'die vrouw' konden laten verdwijnen. Nadat verzoeker de mannen gepasseerd was, zouden zij hem ingehaald hebben, hem bedreigd hebben met een vuurwapen en te kennen hebben gegeven dat ze wisten dat hij hen gehoord had. Ze zouden verzoeker gedwongen hebben zijn documenten te tonen, zodat ze wisten waar hij woonde. Op 2 september 2018 zou verzoeker samen met zijn vrouw nachtdienst in het ziekenhuis hebben gehad en 's anderendaags bij thuiskomst gewenkt zijn door de buurman, die hem vroeg of hij problemen had met de bende *Barrio 18*. Hoewel het voorval van 26 augustus 2018 bij hem opkwam, zou verzoeker ontkend hebben problemen te hebben. Daarop zou zijn buurman verteld hebben dat bendeleden de avond ervoor bij verzoeker hadden aangeklopt, naar hem hadden gevraagd en geroepen hadden dat hij zou sterven omdat hij iets hoorde en een babbelaar was. Verzoeker verklaart dat hij erg bang werd toen hij dit hoorde maar niet wist wat te doen. Op de avond van 5 september 2018 zouden bendeleden naar zijn huis gekomen zijn toen hij er samen met zijn vrouw aanwezig was. Ze zouden toen op de deur geschopt hebben en geroepen hebben dat hij naar buiten moest komen en zou sterven omdat hij te veel luistert en babbelt. Hierop zou verzoekers vrouw bang geworden zijn en alle documenten hebben verzameld. De volgende ochtend zouden ze naar verzoekers schoonzus zijn gegaan, die in een appartementsblok woont dat beveiligd wordt door de bende *Mara Salvatrucha* (MS). Na overleg met familie zouden zij toen besloten hebben dat er geen andere oplossing voor hun problemen was dan uit het land te vertrekken. Omdat daarvoor niet genoeg geld was, zou verzoeker zijn situatie besproken hebben met zijn oversten op het werk en bekomen hebben dat hij in de weekends achtenveertig uur kon doorwerken met het oog op een hoger loon. Op 15 september 2018 zou verzoeker een klacht hebben ingediend bij de politie. Op 7 of 8 november 2018 zou verzoekers schoonzus zijn tegengehouden door gewapende mannen, die haar zeiden dat het voor haar eigen veiligheid beter was dat 'die zot en zijn vrouw' zouden vertrekken omdat *Barrio 18* naar hen op zoek was en wist waar ze woonden. Verzoeker zou er uiteindelijk in geslaagd zijn El Salvador te verlaten op 8 november 2018 en naar België te komen. Zijn vrouw zou inmiddels bij haar broer in de wijk La Bernal in San Salvador verblijven. Na zijn vertrek zou verzoeker via zijn buurman vernomen hebben dat de bendeleden in december 2018 nogmaals bij hem thuis zijn langs geweest. Ze zouden de deur geforceerd hebben en ongeveer een half uur binnen zijn geweest. Verzoeker verklaart bij terugkeer naar El Salvador te vrezen dat hij door de bendeleden zal worden vermoord. Daarnaast haalt verzoeker aan dat hij omwille van zijn tatoeages als een bendelid zou kunnen worden beschouwd in El Salvador indien hij naar een andere wijk zou verhuizen.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker er niet in geslaagd is de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Aan zijn verklaringen in dit verband kan immers geen geloof worden gehecht gezien deze verschillende tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden bevatten met betrekking tot elementen die de kern van zijn relaas uitmaken.

Vooreerst stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd over de precieze redenen waarom hij door de bende zou zijn bedreigd. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“U verklaart hierover enerzijds namelijk dat zij dreigden u te doden indien ze u nog zouden zien in de wijk en anderzijds dat zij u wilden vermoorden niet zozeer omdat u nog aanwezig was in de wijk, maar omdat u door hen beschuldigd werd dat u doorverteld zou hebben wat u die bewuste avond gehoord zou hebben (CGVS, p. 16, 4-6). Hierop gewezen slaagt u er niet in deze consistenties uit te klaren. U haalt namelijk enkel aan dat indien iemand in deze context iets hoorde, de bendes deze persoon direct gaan vermoorden en niet zullen laten loslopen (CGVS, p. 16). In deze optiek, is het weinig aannemelijk dat de bendeleden u toen gewoon naar huis lieten gaan nadat u hun gesprek gehoord had (CGVS, p. 4-6). Ook wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, slaagt u er niet in deze onwaarschijnlijkheid uit te klaren. U kan namelijk enkel uitbrengen dat u zich hetzelfde afvraagt en dat dit de wil van god moet geweest zijn (CGVS, p. 16).”

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat zijn verklaringen allerm minst inconsistent zijn. Hij stelt inderdaad enerzijds te hebben verklaard dat hij persoonlijk werd gevisieerd omdat hij een gesprek tussen bendeleden had opgevangen en dat hij ervan beschuldigd werd dit te hebben doorverteld, doch

anderzijds eveneens te hebben verklaard dat de *Barrio 18* hem zou vermoorden indien hij nog zou terugkeren naar zijn wijk. Beide redenen voor vervolging zijn volgens verzoeker perfect compatibel daar het volstrekt logisch is dat hij, die na het incident van 5 september 2018 besloten had om naar zijn woonzuster te gaan die in een wijk woonde die werd gecontroleerd door de bende MS, in de onmogelijkheid verkeerde om nadien terug te keren naar zijn wijk, aangezien hij zich had begeven naar een wijk die door een rivaliserende bende wordt gecontroleerd. Dit is evenwel een uitleg *post factum* nu verzoeker op het CGVS verklaarde dat de bendeleden hem reeds op 26 augustus 2018 zeiden dat ze hem niet meer in de wijk wilden zien en deze reden voor vervolging dus niet pas is ontstaan op het moment dat verzoeker en zijn vrouw bescherming zochten in het appartementsgebouw dat wordt beveiligd door de rivaliserende bende MS (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Verzoeker blijft in gebreke te verklaren waarom de bendeleden hem op de avond van 26 augustus 2018 lieten gaan met de waarschuwing dat zij hem niet meer in de wijk wilden zien, indien, zoals door hem overigens niet wordt betwist, personen die getuige zijn geweest van zaken die geheim moeten blijven doorgaans ter plekke worden omgebracht en de bendeleden daar *in casu* duidelijk de gelegenheid toe hadden. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij de commissaris-generaal verwijt zijn oordeel te baseren op “*een louter subjectieve appreciatie van wat de ‘normale’ modus operandi van de bendeleden dan wel zou zijn*”. Hij heeft immers zélf aangegeven dat bendes getuigen niet eenvoudigweg laten gaan onder de verplichting dat ze verhuizen (*ibid.*, p. 16). Verzoeker slaagt er dan ook niet in deze inconsistentie in zijn verklaringen, die aan de kern van zijn relaas raakt en wel degelijk van aard is om zijn geloofwaardigheid in sterke mate te ondermijnen, te weerleggen of te ontcrachten.

De commissaris-generaal overweegt verder op goede gronden als volgt:

“Dat de bendeleden ook de vijfde september, wanneer ze aan uw huis stonden en bovendien moeten geweten hebben dat u toen thuis was (CGVS, p. 4-6, 21), opnieuw niet de kans grepen u iets aan te doen hoewel dit volgens u hun doel zou geweest zijn, is nog minder aannemelijk. Opnieuw heeft u hiervoor geen enkele verklaring (CGVS, p. 21). Dat zij pas in december wanneer u al een hele tijd weg bent uit uw huis, dan weer wel de deuren kunnen forceren en uw huis binnen dringen (CGVS, p. 6, 10), maar niet wanneer u, hun doelwit, daar duidelijk aanwezig was, kan dan ook niet plausibel genoemd worden. Bovenstaande elementen doen dan ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker komt in zijn betoog daarover niet verder dan te gewagen van “*loutere speculatie in hoofde van verwerende partij aangaande de modus operandi van de bendeleden*”. Zodoende weerlegt hij evenwel niet dat deze gang van zaken onaannemelijk voorkomt in het licht van de vermeende intentie van de bendeleden om hem te vermoorden en de herhaalde mogelijkheden die zij daartoe hadden.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd over de tweede keer dat de bendeleden bij hem thuis zouden zijn langsgesproken. De commissaris-generaal licht dit als volgt toe in de bestreden beslissing:

“Zo verklaart u hierover bij de DVZ dat zij toen aanbelden (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS stelt u echter dat zij toen op de deur schopten, en benadrukt u hierbij nog eens dat ze toen echt schopten op de deur en rept niet over aanbellen (CGVS, p. 4). Dat u bovendien nog eens benadrukt dat het echt schoppen was- en niet kloppen-, maakt het onwaarschijnlijk dat zij nog zouden aangebeld hebben en toont aan dat de manier waarop ze toen hun aanwezigheid kenbaar maakten een indruk zou moeten gemaakt hebben, waardoor het op zijn minst merkwaardig is dat u dit bij de DVZ op een heel andere manier zou verwoorden. Ook omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.”

De uitleg “*dat de bendeleden eerst hebben aangebeld, vervolgens hebben geklopt op de deur en uiteindelijk op de deur hebben geschopt met hun voeten*” vindt geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud, noch in de vragenlijst die werd ingevuld bij de DVZ. Waar verzoeker het relevant acht te vermelden dat in het Spaans zowel voor ‘aanbellen’ als voor ‘op de deur kloppen’ het werkwoord ‘*tocar*’ wordt gebruikt, stelt de Raad vast dat hij deze bewering op geen enkele wijze staft en zodoende niet verklaart waarom hij blijkens de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft verklaard dat er op de deur werd ‘*geschopt*’ en daarbij benadrukte dat het echt schoppen was en niet kloppen (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Het argument dat het allerminst onlogisch is om “*indien alle drie de handelingen zich hebben voorgedaan (aanbellen, kloppen en schoppen), dit nu eens aan te duiden onder te noemer ‘tocar’ (aanbellen/kloppen) en dan weer onder de noemer ‘patear’ (schoppen)*” is bijgevolg niet dienstig.

De commissaris-generaal overweegt met betrekking tot het voorgehouden bezoek van de bendeleden aan verzoekers huis op 5 september 2018 in de bestreden beslissing nog terecht als volgt:

“Daarenboven verklaart u dat u er eerst geen geloof aan hechtte toen ze u op 5 september 2018 bedreigden bij uw eigen huis (CGVS, p. 4). Gezien dit reeds de derde keer was dat u bedreigd werd door deze personen, kan het niet aannemelijk genoemd worden dat u een dergelijke gebeurtenis aanvankelijk niet ernstig zou nemen. U zegt hierna ook zelf dat u achteraf dan toch beseftte dat het ernstig was omdat het de derde keer was (CGVS, p. 4), wat evenwel niet uitklaart waarom u de ernst van de situatie niet meteen zou ingezien hebben. U klaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet uit met dit antwoord, waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw op losse schroeven komt te staan.”

Verzoeker kan er niet mee volstaan deze overweging af te doen als “een subjectieve interpretatie”, nu deze gebaseerd is op zijn eigen verklaringen. Het argument dat indien hij dit wél meteen ernstig had genomen en wél meteen het land had verlaten, verwerende partij ongetwijfeld gesteld zou hebben dat het merkwaardig is dat hij na een dergelijk incident, waarbij hij niet eens het slachtoffer werd van fysieke agressie, meteen besloot het land te verlaten, betreft loutere speculatie van verzoekerswege die op geen enkele wijze afbreuk vermag te doen aan voormelde pertinente overweging.

Verder wordt met betrekking tot de klacht die verzoeker over de feiten van 26 augustus 2018 zou hebben neergelegd gewezen op de volgende pertinente overwegingen van de commissaris-generaal:

“Hierover moet ten eerste opgemerkt worden dat het wel weinig plausibel is dat u klacht ging indienen, gezien u zelf verklaarde dat de politie banden heeft met de bendes en dat een klacht indienen toch tot niets zou leiden (Vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p.22). Dat u dan toch klacht zou indienen, hoewel u zich bewust was van het feit dat dit waarschijnlijk niets zou uithalen en u integendeel juist meer risico's kon opleveren, is weinig aannemelijk. U verklaart hierover dat u dit deed zodat jullie het huis niet zouden kwijtspelen (CGVS, p. 22). Dat jullie deze afweging maakten, hoewel jullie vreesden voor jullie leven en hierdoor juist nog meer in het vizier konden komen van de bendes, is opnieuw weinig plausibel.”

Verzoeker erkent dat het indienen van dergelijke klacht een zeker risico met zich meebrengt. Hij kan echter niet overtuigen waar hij betoogt dat hij op het moment dat hij deze klacht ging indienen reeds het besluit had genomen het land te verlaten, maar om financiële redenen nog niet meteen kon vertrekken, en op dat moment reeds de voorzorgsmaatregel had genomen om bij zijn schoonzus te gaan wonen in een wijk die door de bende MS wordt gecontroleerd. De bewering dat hij op het moment dat hij een klacht ging indienen bij de politie reeds besloten had dat hij het land zou verlaten en bij wijze van voorzorgsmaatregel reeds was ingetrokken bij zijn schoonzus, vindt geen steun in de chronologie van de feiten zoals die door verzoeker werden uiteengezet bij de DVZ. Daar verklaarde verzoeker immers het volgende:

“Ik ben op 15/09/2018 klacht gaan indienen. Ik had daarover lang nagedacht omdat ik wist dat een klacht toch tot niets leidt. Daarna verlieten ik en mijn vrouw ons huis. We verbleven dan telkens een paar dagen bij familie. Uiteindelijk besloot ik te vertrekken omdat het risico van te blijven voor mij te groot was.” (adm. doss., stuk 14, vragenlijst, vraag 3.5).

Wat er ook van zij, het kan niet overtuigen dat indien verzoeker zich bewust was van het feit dat de bendes oren hebben bij de politie en klacht indienen dus voor hem een risico inhield, hij dit risico toch genomen zou hebben omdat hij reeds besloten had het land te zullen verlaten en hij zich in afwachting van zijn vertrek veilig waande bij zijn schoonzus. Verzoeker was op dat moment immers nog steeds in El Salvador zonder concreet uitzicht op een vertrekdatum en zonder enige garantie dat hij verder in een door MS beveiligd appartementsblok bij zijn schoonzus zou kunnen blijven wonen, getuige het feit dat zijn schoonzus daarop zou zijn aangesproken door gewapende mannen van MS die verzoeker en zijn vrouw er weg wilden (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 23). Verzoeker gaat er verder geheel aan voorbij dat zijn verklaringen over de inhoud van de door hem ingediende klacht niet overeenstemmen met wat daadwerkelijk is neergeschreven in het door hem neergelegde document, wat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt toegelicht:

“Zo stelt u dat u bij de politie toen ook verteld zou hebben over de bezoeken aan uw huis na 26 augustus 2018 (CGVS, p. 22-23), hoewel in de klacht zelf enkel het incident van 26 augustus wordt vermeld en daarbij zelfs expliciet aangegeven wordt dat er verder niets te melden is (CGVS, p. 22-23). Wanneer u hierop gewezen wordt, stelt u ineens dat u daar toch enkel over de 26e zou verteld hebben, en legt u hier verder heel vage en warrige verklaringen over af (CGVS, p. 23). Dit wijst er echter enkel op dat u uw antwoorden probeert aan te passen naar gelang de vraagstelling, waarmee u er allerminst in slaagt bovenstaande tegenstrijdigheden uit te klaren.”

Verzoeker laat deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, geheel ongemoeid en doet er derhalve geen afbreuk aan.

De Raad wijst er verder op dat verzoeker de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing in zijn verzoekschrift geheel onverlet laat:

“Ook over de periode tussen de avond dat u het gesprek van de bendeleden hoorde en de eerste keer dat ze hieromtrent langskwamen bij uw huis, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u bij de DVZ aanvankelijk dat u op 26 augustus 2018 dit gesprek hoorde, en dat u een paar weken later gewaarschuwd werd door een buur over het feit dat er 's nachts mensen waren langs geweest bij uw huis (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS stelt u dan weer dat de avond van het gesprek inderdaad op 26 augustus 2018 was, maar dat het bezoek waarover u werd ingelicht door uw buurman op 2 september 2018 was (CGVS, p. 4-6, 17). Hierop gewezen, kan u louter aanhalen dat u misschien niet goed heeft nagedacht bij de verklaringen die u aflegde bij de DVZ (CGVS, p. 17). Dit is echter niet afdoende om dergelijk flagrante tegenstrijdigheid, die bovendien elementen betreft die de kern van uw vluchtrelaas uitmaken, te verschonen. Daarenboven gaf u in het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen enkel probleem aan omtrent het verloop van uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ (CGVS, p. 3).

(...)

Nog valt op dat hoewel u verklaart dat u bang was dat er iets met u of uw vrouw zou gebeuren (CGVS, p.18), u voor de vijfde september niet echt veel maatregelen nam om uzelf of uw vrouw te beschermen. U zegt dat jullie toen wel jullie verborgen probeerden te houden door op bezoek te gaan bij vrienden en bij hen dan ook te overnachten (CGVS, p. 18-19). Gevraagd hoeveel keer jullie in deze periode dan juist dergelijke vriendenbezoekjes gedaan hadden, blijkt dit slechts één keer, van 3 tot 5 september 2018 geweest te zijn (CGVS, p. 19). Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over de identiteit van de vriend bij wie jullie toen overnachten. Eerst verklaart u dat dit een collega uit het ziekenhuis was, genaamd B. H. (...) (CGVS, p. 19). Hierna verklaart u echter dat deze persoon een mechaniker, autoverkoper was (CGVS, p. 19). Gewezen op het feit dat u voordien zei dat deze vriend een collega was, stelt u dat u het nu had over uw buurman, E. D. (...), die mechaniker is (CGVS, p. 19). U kan echter op geen enkele manier uitklaren om welke reden u ineens over die buurman zijn beroep zou beginnen wanneer er duidelijk gevraagd werd naar uw collega, bij wie u toen overnacht had (CGVS, p. 19). Ook deze tegenstrijdigheid brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Indien u toen bovendien reeds schrik had dat er iets met jullie zou gebeuren, nog voor het incident van 5 september 2018 (zie boven), is het weinig aannemelijk dat u uw vrouw hierover niet vroeger ingelicht zou hebben en dat jullie in dit opzicht niet vroeger introkken bij de familieleden die in een beveiligde regio woonden (CGVS, p. 17, 5). U zegt dat u beschaamd was om dit aan uw vrouw te vertellen (CGVS, p. 18). Indien u toen echter vreesde voor jullie leven, is het weinig aannemelijk dat het schaamtegevoel groter geweest zou zijn dan uw overlevingsdrang en drang om uzelf en uw vrouw te beschermen. Ook omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang gebracht.

(...)

Ook over het feit of de personen die u de 26e augustus 2018 bedreigden mee gingen naar uw huis of niet, kan u geen eensluitende verklaringen afleggen. Bij het CGVS verklaart u dat de mannen die u bedreigden mee gingen met u naar uw huis en u naar binnen lieten gaan, waaruit af te leiden valt dat zij samen met u de weg naar uw huis aflegden en daar ook samen met u aankwamen (CGVS, p.14-15), hoewel uit de klacht dan weer blijkt dat u toen alleen naar huis gegaan zou zijn, en pas achteraf een motor zou aangekomen zijn bij uw huis (zie administratief dossier, groene map). Ook deze tegenstrijdigheid kan u niet uitklaren, gezien u enkel beweert dat u sprak over het incident van 5 september, terwijl u duidelijk bevestigd werd over de gebeurtenissen van 26 augustus (CGVS, p. 15). Het gegeven dat uw verklaringen niet overeenkomen met de inhoud van uw document, doet zowel afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen als aan de bewijswaarde van het document.

Verder blijkt dat uw echtgenote niets meer meegemaakt zou hebben met deze bendeleden sinds uw vertrek uit El Salvador (CGVS, p. 9-10). U verklaart hierbij echter dat u ervan overtuigd bent dat die mannen haar zouden vinden en dat ze daarvoor alle technologie en dergelijke ter beschikking zouden hebben (CGVS, p. 10). Dat ze haar in dit opzicht nog steeds niet zouden gevonden hebben, ook al houdt ze zich verborgen, is dan ook niet aannemelijk indien ze haar effectief iets wilden aandoen (CGVS, p. 10). Sinds december 2018 zouden er bovendien ook geen voorvallen meer gebeurd zijn, of indicaties geweest zijn dat deze bende nog steeds naar u op zoek is (CGVS, p. 24). Dat er sindsdien niets meer zou gebeurd zijn, indien zij werkelijk op zoek waren naar u en van plan waren u te doden, ondergraaft opnieuw de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Straffer nog, zelfs indien uw problemen geloofwaardig geacht zouden kunnen worden, quod non, wijst dit element er verder op dat deze ondertussen ook al niet meer actueel zouden zijn.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker niet worden betwist, door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Wat betreft de door verzoeker geuite vrees voor problemen omwille van zijn tatoeages, overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Hierover moet ten eerste aangegeven worden dat u nergens aangeeft in het verleden reeds problemen ondervonden te hebben omwille van deze tattoos, waardoor dus ook niet zomaar aangenomen kan worden dat dit in de toekomst wel zo zou zijn. Bovendien verbindt u deze problemen aan het verhuizen naar een andere wijk, wat u dan weer verbindt aan de problemen die u kende in uw eigen wijk. Gezien er omwille van bovenstaande argumenten geen geloof gehecht kan worden aan deze problemen, en dus ook niet aan de reden dat u uw wijk zou moeten verlaten, kan ook dit element niet als afdoende geacht worden om in uw hoofde te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U maakt op geen enkele manier concreet aannemelijk waarom uw tatoeages in de toekomst voor problemen zouden zorgen, terwijl dat in het verleden niet het geval was.”

Verzoeker laat deze motivering, die steun vindt in het administratief dossier en voldoende draagkrachtig is om te besluiten dat hij geen persoonlijke vrees voor vervolging omwille van zijn tatoeages aannemelijk maakt, onverlet en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Op basis van de voorgaande vaststellingen en overwegingen besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij actueel een gegronde vrees heeft in verband met de feiten waarop hij zich in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming beroept en dat deze feiten hem ertoe zouden hebben bewogen zijn land van herkomst te verlaten of hem verhinderen ernaar terug te keren. Aan dit oordeel wordt geen afbreuk gedaan door de opmerking in het verzoekschrift dat nergens in de bestreden beslissing sprake is van flagrante leugens, manifest tegenstrijdige verklaringen of een volstrekt incoherent vluchtrelaas.

Verzoekers verwijzing in zijn verzoekschrift naar zijn profiel, met name dat van *“personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende”*, en naar de algemene situatie in El Salvador volstaat op zich niet om aan te tonen dat hij daadwerkelijk wordt bedreigd of vervolgd. De vluchtelingenrechtelijke vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft wat dat betreft, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (adm. doss., stuk 13, map met ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert daarover als volgt:

“Uw paspoort, identiteitskaart, huwelijksakte en geboorteakte, kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst, huwelijk, geboorte en reisweg ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Uw diploma’s en attesten in verband met de opleidingen die u volgde en de jobs die u uitvoerde in El Salvador, het document in verband met uw job in het ziekenhuis, het attest van goed gedrag en zeden en uittreksel uit het strafregister, het document over uw bankrekening, het document over uw belastingen, document over uw salaris, kunnen zich enkel uitspreken over de opleidingen die u volgde, jobs die u uitvoerde, het feit dat u een blanco strafblad hebt, uw belastingen en financiële situatie. Ook deze elementen worden niet betwist door het CGVS. De verschillende krantenartikels die u voorlegt, spreken zich uit over de algemene situatie in uw regio, met betrekking tot de moorden die daar plaatsvinden en het feit dat personen daar gedwongen worden hun huizen te verlaten. Zij spreken zich echter uit over feiten, die anderen ten beurt vielen in uw regio, en kunnen geenszins aantonen dat u het risico loopt persoonlijk het slachtoffer te worden van deze situatie. Hierdoor kunnen ook deze artikels niet afdoende zijn om te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. Over het artikel omtrent de moord op een collega, zegt u bovendien zelf dat deze persoon gedood werd door bendes omwille van persoonlijke problemen die hij met hen had (CGVS, p. 12), waardoor u ook hier geen persoonlijke vrees voor vervolging of risico op ernstig lijden in uw hoofde kan aan koppelen. Over de opmerkingen die u neerlegde op de notities van uw persoonlijk onderhoud moet tot slot opgemerkt worden dat deze zich beperken tot elementen die niet werden opgenomen in bovenstaande argumentering, en zij dan ook niet in staat zijn een ander licht te werpen op de beoordeling van het CGVS.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. De klacht die verzoeker naar aanleiding van de feiten van 26 augustus 2018 zou hebben neergelegd werd hierboven reeds besproken.

Het psychologisch attest van 22 oktober 2020 dat ter terechtzitting werd bijgebracht, kan de appreciatie van verzoekers vluchtmotieven niet in een ander daglicht stellen. Hieruit kan blijken dat verzoeker sinds 6 maart 2020 psychologisch wordt begeleid en depressief en angstig is, doch niet dat hij reeds in deze

mentale toestand verkeerde op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op 7 oktober 2019, laat staan dat zijn oordeelsvermogen als gevolg van psychische problemen toen dermate was aangetast dat hij niet in staat zou zijn geweest om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad merkt hierbij nog op dat noch verzoeker, noch zijn raadsman tijdens het gehoor gewezen heeft op een dermate psychische problematiek dat hij niet in staat zou zijn geweest om te worden gehoord. Evenmin wordt met dit attest aangetoond dat verzoekers mentale toestand het gevolg zou zijn van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten geen geloof wordt gehecht, respectievelijk dat hij in dit verband het bestaan van een persoonlijke vrees niet aannemelijk maakt.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (*“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen

tussen benedeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN